

Την Πέμπτη 18 Δεκεμβρίου 2014, ο **Αργύρης Σφουντούρης** επισκέφτηκε το σχολείο μας στο πλαίσιο επιμορφωτικής για τους μαθητές της Β Λυκείου συνάντησης που οργάνωσαν οι μαθητές του Β1 με την φιλόλογο του σχολείου μας, Αλεξάνδρα Δημακοπούλου. Οι μαθητές του τμήματος παρουσίασαν τον κο Σφουντούρη στους μαθητές των υπόλοιπων τμημάτων της Β Λυκείου προβάλλοντας αποσπάσματα από την ταινία του Stefan Haupt «Ένα τραγούδι για τον Αργύρη». Στη συνέχεια, έκαναν ερωτήσεις στον προσκεκλημένο σχετικά με την τραυματική του εμπειρία και την τραυματική ιστορική μνήμη, τη ζωή του όπως διαμορφώθηκε μετά τη σφαγή του Διστόμου, τις σπουδές του, την αντιδικτατορική του δράση στη διάρκεια της επταετίας, και κυρίως τον αγώνα του για τη διεκδίκηση των αποζημιώσεων από το γερμανικό κράτος που αφορούν στην ηθική και υλική αναγνώριση των εγκλημάτων πολέμου που διαπράχθηκαν στο Δίστομο από τη μεριά της Γερμανίας. Η συνάντηση διήρκεσε περίπου τρεις ώρες, στη διάρκεια της οποίας οι μαθητές της Β Λυκείου συμμετείχαν ενεργά διατυπώνοντας στον προσκεκλημένο τις ερωτήσεις και τους προβληματισμούς τους.

Ο Αργύρης Σφουντούρης γεννήθηκε το 1940 στο Δίστομο. Σε πολύ μικρή ηλικία στις 10 Ιουνίου 1944 έχασε τους γονείς του, που εκτελέστηκαν από τα Γερμανικά στρατεύματα των SS κατά την διάρκεια της γερμανικής κατοχής στην Ελλάδα. Κατά γενική ομολογία, οι εκτελέσεις αυτές χαρακτηρίστηκαν σαν μία από τις πιο φρικιαστικές «σφαγές» πολιτών υπό κατοχή. Μεταξύ των 218 εκτελεσθέντων, 32 έφεραν το επίθετο Σφουντούρης.

Ο μικρός τότε Αργύρης, έφθασε στην Αθήνα, όπου περιπλανήθηκε σε διάφορα ορφανοτροφεία επί τρία χρόνια, μαζί με χιλιάδες άλλα ορφανά παιδιά, αθώα θύματα της ίδιας γερμανικής κατοχής. Το 1949, ήταν ένα από τα 10 παιδιά που ταξίδεψαν στην Ελβετία στο ίδρυμα Πεσταλότσι, του οποίου σκοπός ήταν να στεγάζει παιδιά χωρίς οικογένεια. Γρήγορα ξεχώρισε για την ευστροφία του μυαλού του. Εκεί ασχολήθηκε ιδιαίτερα με την συγγραφή της σχολικής εφημερίδας. Με αφορμή την ταινία «Το χωριό μας» που γυρίστηκε στο ορφανοτροφείο, επισκέπτεται την Ζυρίχη, που του φαίνεται να είναι ένας επίγειος παράδεισος. Κατά την διάρκεια μιας μουσικής τελετής ακούει ένα κομμάτι του Μπετόβεν, που του αλλάζει την κοσμοθεωρία, καθώς κατανοεί ότι αν δεν έχεις βρει την εσωτερική ειρήνη είναι δύσκολο να επιτύχεις και την εξωτερική ειρήνη.

Φοίτησε στο γυμνάσιο και στην συνέχεια στο Πολυτεχνείο της Ζυρίχης Μαθηματικά, Πυρηνική Φυσική και Αστροφυσική. Παράλληλα έγραφε ποιήματα και δοκίμια. Μετέφρασε στην γερμανική γλώσσα, διάφορους Έλληνες ποιητές όπως Κ. Καβάφη, Γ. Σεφέρη, Ι. Ρίτσο, Ο. Ελύτη κ.α.

Την περίοδο της δικτατορίας στην Ελλάδα, εκδίδει στην Ελβετία ένα πολιτιστικό περιοδικό, τα «Προπύλαια», στην ελληνική και γερμανική γλώσσα. Διδάσκει σε διάφορα γυμνάσια της περιοχής της Ζυρίχης. Μετά από 40 χρόνια αποφασίζει μια ριζική αλλαγή στην ζωή του. Πηγαίνει στο Νεπάλ, στην Σομαλία και στην Ινδονησία όπου για 10 περίπου χρόνια βοηθάει ενεργά στην αναδιοργάνωση τους. Επιστρέφοντας στην Ευρώπη βρίσκει τη Γερμανία ενωμένη, καθώς εν τω μεταξύ οι κάτοικοι του Βερολίνου είδαν το τείχος που τους χώριζε να πέφτει, δημιουργώντας μία καινούργια κατάσταση στην χώρα. Με την επανένωση της Γερμανίας αρχίζει μία περίοδος με δυνατότητες απολογισμού και καταμέτρησης των θυμάτων πολέμου.

Ο Αργύρης Σφουντούρης οργανώνει το 1994 στους Δελφούς, μία «Σύνοδο για την ειρήνη», στην οποία κάλεσε και Γερμανούς πολιτικούς, εκ των οποίων όμως δεν παρευρέθη κανείς. Ως εκπρόσωπος του Διστόμου ρωτά επίσημα τη Γερμανία πώς μπορούν να πληρωθούν οι απώλειες που υπέστη το χωριό του. Τρεις μήνες αργότερα έρχεται η απάντηση από την γερμανική κυβέρνηση που λέει ότι τα γεγονότα στο Δίστομο δεν χαρακτηρίζονται ως εγκλήματα πολέμου, αλλά ως μέτρα μέσα στα όρια της πολεμικής στρατηγικής. Μετά από πολλές ανεπιτυχείς απόπειρες για συζήτηση με τις Γερμανικές Αρχές, το 1995 μαζί με τις τρεις επιζώσες αδερφές του, ζητούν δικαίωση με νόμιμη διαδικασία από το δικαστήριο της Βόννης, όχι φυσικά για την χρηματική αποζημίωση που θα ελάμβαναν, αλλά για την επιβολή της δικαιοσύνης. Η καταγγελία και οι ακόλουθες εφέσεις δεν έφεραν κανένα θετικό αποτέλεσμα, καθώς το ακυρωτικό δικαστήριο της πόλεως Καρλσρούε της Γερμανίας απορρίπτει το αίτημα των τεσσάρων αδερφών. Τα ερωτήματα όμως από εκείνη την μαύρη μέρα τον ακολουθούν πάντα. Ερωτήματα όπως «γιατί επέζησα εγώ;». «Γιατί δεν σκοτώθηκα όπως οι άλλοι;». «Πρέπει να ξεχάσω και να περάσουν τα γεγονότα στην λήθη, ή όχι;»

Υπέρ της Γερμανίας η απόφαση του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης, σχετικά με τις αποζημιώσεις για τα ναζιστικά εγκλήματα. Το Δικαστήριο τάχθηκε κατά των θετικών αποφάσεων ιταλικών δικαστηρίων σχετικά με τη διεκδίκηση αποζημιώσεων για την περίπτωση του Διστόμου. Μετά την ανακοίνωση της απόφασης, η Ρώμη δήλωσε πως θα τη σεβαστεί, ενώ ο καθηγητής Στέλιος Περράκης,

ο οποίος εκπροσώπησε την Ελλάδα στην παρέμβαση που έκανε στη Χάγη, δήλωσε πως «ο αγώνας για τη διεκδίκηση των γερμανικών επανορθώσεων συνεχίζεται» και πως το ελληνικό κράτος «θα πρέπει να προχωρήσει στη διεκδίκηση».